

— A függőleges vonal csak a vízszintes vonalra áll merőlegesen; a merőleges vonal minden vonallal 90 fokos szöget zár be.

Begyakorlás. Néhány tanulóval a táblán szerkesztettek párhuzamos vízszintes vonalat, majd ezekre merőlegest, azután 45 fokos, 60 és 30 fokos ferde vonalakat szerkesztünk. Végül ferde vonalra húzunk merőleges egyenest.

M E S E D É L U T Á N

Legenda

Mostanában, a nagy háboru után, Krisztus urunk egy szép napon Szent Péterrel leszállott a földre s gyalogszerrel elindult, hogy majd szétnéz egy kicsit idejelen. Mentek, mentek, mende-géltek, de bizony egy álló napig semmiféle élő emberrel sem találkoztak és nem láttak mást, csak rombadőlt városokat, elpusztult falvakat, fehér csontokat, fekete üszkös gerendákat. Madarat sem láttak mást, csak: hollót. Estefelé aztán valami nagy város alá értek. Mikor már csak egy futamnyira voltak a nagy várostól, Krisztus Urunk megállott s azt mondta Szent Péternek.

— Eredj be, fiam, ebbe a nagy városba s tudakold meg, hogy befogadna-e engem valaki egy éjszakára?! Amig te oda-jársz, addig én elüldögélek itt az utszéken, az erdő alatt.

Szent Péter hát elindult a városba. Amint a városi sorompóhoz ért, megszólította a vámszedőket:

— Befogadnák-e kendtek az Ur Jézus Krisztust egy éjszakára?!

A vámosok röhögtek s egy ragyásképzű így felelt a ne-vőkben:

— Talán bolond kend, hogy a vámszedők házában keres szállást? Hát nem tudja kend, hogy hivatalos épület, hivatalos épületben pedig a Jézus Krisztusnak semmi keresnivalója!

Szent Péter tovább ment. A vámon belül, a kertek alatt, egy parasztemberrel találkozott, aki üres kocsiájával a piac-tér-ről igyekezett hazafelé. Szent Péter megszólította:

— Atyafi, idevalósi kend?

— Az volnék! Itt a házam, földem nem messzire.

— Hát befogadná-e kend az Ur Jézus Krisztust egy éjtszakára?!

— Jó pénzért szívesen! — felelte a paraszt. — Jó pénzért magának az ördögnek is adok szállást!

Szent Péter felmordult:

— Hát miféle istentelen ember kend?

— Ugyan, ne izéljen az ur! — harsogta a paraszt. — Hiszen a Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen. Miért adnék hát én ingyen szállást neki?!

— Ugy? Hát kend a pogányok után indul?!

Az atyafi rá se hederített Szent Péterre, hanem megcsapkodta a lovait és elzörgött.

Szent Péter tovább ment. A város szélén szép, cifra, tornyos kastélyt látott egy nagy kert közepén s bement oda. Az inas ki akarta lökni, de a lármára előjött a háziur s így Szent Péter megkérdezhetette, hogy befogadná-e az Ur Jézust egy éjtszakára?

— Az én nyaralóm nem vendégfogadó! — szólt a háziur s haragosan hátrat fordított Szent Péternek, de aztán arra gondolt, hogy talán mégsem lesz jó ujdonsült milliárdos létére Jézus Krisztussal ilyen kurtán elbánni, — visszafordult hát még az ajtóból s azt mondta:

— Sok jótékony egyletnek ismerem az elnökét. Ha óhajtja, szívesen adok valamelyikhez ajánló-levelet.

Szent Péter nem kért semmiféle ajánlásból, hanem tovább ment. A külső városban egy munkásembert szólított meg:

— Befogadná-e az Ur Jézus Krisztust egy éjtszakára?

A munkásember így felelt:

— Ha rajtam állna, uram, bizonyára befogadnám, mert már látom, hogy az ő tanítása igaz s a legfőbb törvény s a leghatalmasabb csakugyan: a szeretet! De egymagam nem merek tenni semmit, mert azok, akik gyűlöletnek hirdetői, árulónak mondanának engemet!

Szent Péter tovább ment: a nagy utcán aztán megszólított egy polgárembert:

— Befogadná-e uram, az Ur Jézus Krisztust egy éjtszakára?

A polgár mintha egy kicsit megijedt volna, szinte dadogva felelt:

— Jaj, kérem, ne tessék tőlem ilyesmit kívánni! Olyan zavaros ma a világ, hogy legjobb, ha az ember nem vall színt!

Szent Péter tovább ment. A főutcán csak úgy találomra megállott egy fényes palota előtt és éppen azon töprenkedett, hogy bemenjen-e szerencsét próbálni vagy sem, mikor megnyílt a palota kapuja s annak gazdája kilépett az utcára. Szent Péter elébe állott s megkérdezte:

— Befogadná-e uram, az Ur Jézus Krisztust egy éjszakára?

A kis kövér emberke pislogott egy darabig s aztán így válaszolt:

— Persze, hogy befogadnám! Csak az a baj, hogy nem merem befogadni, mert tetszik tudni, én zsidó ember vagyok és már most ha befogadnám a Jézus Krisztust: a zsidók kigunyolnának, a keresztények meg kinevetnének!

Szent Péter tovább ment s a sétányon egy divatosan öltözött urhölgyet szólított meg, aki a kis leányával sétálgatott. Az urhölgy bájos mosollyal utasította el Szent Pétert:

— Nem, köszönöm, nem kérek olyan vendégből, aki a mezők liliomait emlegeti! Bizonyosan nagy prédikációt tartana nekem a divat ellen!

Szent Péter az urhölgy kis leányát is megkérdezte, hogy adna-e szállást a gyermekszobában az Ur Jézus Krisztusnak? A kisleány szeme felragyogott:

— Óh, nagyon szívesen! Hiszen a Jézuska ajándékot hoz bizonyosan!

És ha nem hozna ajándékokat? — kérdezte Szent Péter.

— Akkor bizony be sem ereszteném! — szólta a kisleány. — Hiszen a jó Jézuska ajándékkal jár s amelyik üres kézzel jön, az nem a jó Jézuska!

Szent Péter tovább ment, beállított a város legelőkelőbb szállójába s megkérdezte a portást:

— Befogadná-e az Ur Jézus Krisztust egy éjszakára?

— A világért sem! — így válaszolt a portás. — Hiszen a világbíró hatalmasságok fő-fő miniszterei, akik a békekötéseket csinálták és az országokat szétvagdoszták, itt vannak most nálunk s bizony ezek a nagy uraságok nem mernének a Jézus Krisztussal szembe kerülni!

Szent Péter tovább ment s tovább kérdezősködött, de bizony minden ember tudott valami okot mondani, ami miatt még egy éjszakára sem adhatok szállást Jézus Krisztusnak: az egyik embernek szűk volt a lakása, a másiknak ágyneműje nem volt, a harmadiknak már más vendége volt, szóval Szent Péter hiába szölongatta az embereket. A szálláskeresésnek hát az lett a vége, hogy az éjszaka szépen eltelt s megvirradt.

Szent Péter nagy busan visszaballagott oda, ahol Jézus Krisztus az este az erdő alatt leült az utszélre, de bizony az Ur Jézus már nem volt ott! Szent Péter megnézegette a lábnyomokat az ut porában, de Jézus sarujának a nyomát nem találta. — Bizonyosan visszament a mennyországba! — gondolta Szent Péter magában s felszállott ő is az égre.

A vámszedők, akik az ő hivatalos házuk ablakából kilétek az utra s az erdőre, csak azt látták, hogy ezen a reggelen az utszéli erdőről nem úgy szállott fel a köd, ahogy más-kor szokott felszállni, hanem valahogy máskép...

Bartók József.